

*b-er. Denna b. gör sig sjelfmant. Anställa b-er öfver ett ämne, öfver Guds omädliga makt och vishet. — Syn. Öfvervägande, Begrundande, Begrundning. — 2) Tanke, som uppstår till följande af denna själens handling. Denna b. påtränger sig ovilkörligt. Denna b. gaf honom nytt mod. Dessa b-r äro lika sanna som djuptänkta. Han har meddelat mig sina b-r öfver detta ämne. — Syn. Tanke, Idé, Åsigt, Reflexion. — 3) (i plur., såsom titel på böcker, skrifter, eller öfverskrift på tidningsuppsatser o. s. v.) Tankar öfver något ämne, framställda i en viss ordning och ett för allmänheten fattligt språk, men ej vetenskapligt och systematiskt. *Sturms B-r öfver Naturen. Bastholms Andeliga B-r.**

BETRO, v. a. 2. 1) Med tillit till någons trohet, skicklighet eller sorgfällighet öfverlemnna honom utförandet af en sak eller värden, förvaringen af något. *B. någon tillsynen öfver, utförandet af en sak. B. någon försvaret af en fästning. Vid afresan b-dde han en vän sina penningar och juveler. — Syn. Anförtro, Förtro. — 2) I förtroende säga en något, som bör hållas hemligt. Han här b-ut mig sin hemlighet. — Syn. Göra, gifva förtroende af, Förtro, Yppa.*

BETRODD, a. p. 2. neutr. — *odt.* 1) Som åtnjuter förtroende. *Vara konungens högt b-e man. Vål, illa b. — 2) Som har god kredit, är känd för att uppfylla sina förbindelser i penningväg. En väl b. köpman. Han är väl b., och jag antager gerna hans borgen. Efter sin sednare konkurs är han mindre väl b.*

BETROENDE, n. 4. (mindre brukl.) 1) Handlingen, då man betror en något. — 2) Hvad som blifvit betrott.

BETRYCK, n. 5. Tillstånd, då man tryckes af någon nöd, olycka eller svårighet. *Folket är i stort b. och förmår icke utgöra skatterna. Lefva i mycket b. Vara i b. för penningar. — Syn. Förtryck; Nöd, Armod, Fattigdom; Svårighet, Olycka, Trångmål.*

BETRYCKA, v. a. 2. (föga brukl.) Se *Förtrycka*.

BETRYCKT, a. p. 1. 1) Stadd i betryck. *Skonen det b-a folket. — Syn. Förtryckt; Nödlidande, Nödställd, Nödstadd, Beträngd, Arm; Lidande, Olycklig. — 2) Som medför, innebär betryck. Lefva i b-a omständigheter. — Syn. Svår, Olycklig, Usel, Eländig, Beträngd. — 3) Hvars sinne tryckes af någon ledsam, oroande, plågande tanka. *Allt sedan denna olyckliga händelse har han varit mycket b. Jag är i dag så b. till sinnes; det måtte visst förestå något ledsamt. — Syn. Se Bedröfvad. — 4) Som utvisar, tillkännagifver betryck. B. min, blick, utseende.**

BETRYGGA, v. a. 1. Se *Trygga*.

BETRYGGANDE, n. 4. Se *Tryggande*.

BETRÄDA, v. a. 2. 1) Sätta foten på, träda in eller upp på. *Prinsen har i dag b-dt Sveriges jord. B. en väg. B. scenen, predikstolen. Jag vill aldrig mer b. hans tröskel. Brukas ofta i fig. mening, t. ex.: B. brottets, lastens, förderfoets väg, stig, bana. — 2) Befinna skyldig till fel, brott, synd. B. någon med ett fel, en försummelse, en grof vårdslöshet. B. någon med stöld. Han har blifvit b-ädd med att hafva gjort falskt mynt. — Syn. Ertappa; (för) Betradd) Befunnen.*

BETRÄDANDE, n. 4. Handlingen, då man beträder.

BETRÄFFA, v. a. 1. Angå (bem. 1). Brukas mest adverbialt i uttrycken *Hvad beträffar* och *Beträffande* (se nedanfö). *Hvad honom, henne, den saken b-r, så behöfver man ej länge tveka. Hvad b-r frågan om tullens förhöjning, så finner jag för min del, att . . . — Syn. Se Angå.*

BETRÄFFANDE, adv. (egentl. part. akt. af *Beträffa*) Angående. *B. den saken, måste medgifvas, att . . . — Syn. Se Angående.*

BETRÄNGD, a. 2. 1) Som befinner sig i trångmål. *Jag är för närvarande så b. på alla håll, att jag knappt kan reda mig. — Syn. Se Betryckt, 1. — 2) Som medför, innebär trångmål. Lefva i b-a omständigheter. — Syn. Se Betryckt, 2.*

BETRÖSTA SIG, v. r. 1. (bibl. gam.) Tilltro sig, hafva tillförsigt till sig sjelf.

BETSA, v. a. 1. Öfverstryka möbler af trä med en lösning af någon växtfärg i vatten, med tillsats af någon syra. *B. gult, rött, svart, brunt.*

BETSANDE, n. 4. Handlingen, då man betsar.

BETSEL, n. 5. (af *Bit*) Redskap, som sättes i munnen och om hufvudet på en kör- eller ridhäst, och hvari tömmarne eller tyglarne äro fästade, för att såmedelst kunna styra honom. *Leda en häst vid betset. Hästen tuggar betset. Pålägga b., betsla; (fig.) tygla, tämja, styra. Aftaga b., se Afbetsla. Taga betset med tänderna säges en häst, då han griper och håller munlaget emellan tänderna.*

BETSELKEDJA, f. 1. Liten kedja till betslets stärkande, vanligtvis af jern, fästad vid betslets nedersta ändar och hängande under hästens underläpp.

BETSELMAKARE, m. 5. Handverkare, som förfärdigar betsel. — *Ss. B-kararbete.*

BETSELMEM, f. 2. pl. — *remmar.* 1) Hufvudlaget på ett betsel. — 2) Lång rem, som för något särskilt ändamål fästes vid betset, t. ex. då man vill låta en häst springa volt.

BETSELRING, m. 2. Benämning på två små ringar, fästade vid hufvudstycket på betset, den ene till höger, den andre till venster, och genom hvilka remmar gå fram till selen, för att hålla upp hästens hufvud.

BETSELSTÄNG, f. 5. pl. — *stänger.* Benämning på två små stänger af jern eller metall, en på hvardera sidan af hästens mun, nedanfö munlaget på betset.

BETSELTYG, n. 5. Samteliga delar, som tillhöra ett betsel, d. v. s. hufvudlaget, käkstycket, pannremmen, halsremmen, nosremmen och tygeln.

BETSELTYGEL, m. 2. pl. — *tyglar.* Den i betslets munlag sittande tygel, hvarmedelst hästen styres.

BETSLA, v. a. 1. Sätta betsel på. *B. en häst. B. öf, üpp, se Afbetsla, Uppbetsla.*

BETSLANDE, n. 4. a. **BETSLING**, f. 2. Handlingen, då man betslar.

BETSNING, f. 2. 1) Se *Betsande*. — 2) Den genom betsandet påsatta färgen. *Vacker, varaktig, gul, röd, svart b.*

BETSTÄLLE, n. 4. Ställe, der man på en resa stannar och betar hästar eller dragare.

BETT, n. 5. 1) Bitning. *B. af en orm, af en skorpion. Göra ett djupt b. — Syn. Bitande, Bitning. — 2) Sår efter bitning. Låka ett b. — 3) Den hvassa eggen på skär- eller huggjern. *B. på knif, sax, yxa, huggjern, o. s. v. Denna knif har dugtigt b. — 4) (gam.) Munlag på betsel. — 5) Onda Betlet: a) Tagelmask; se d. o.;**